

Arrest

nr. 231 390 van 17 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GOOS, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 juli 1970.

De verzoekende partij komt op 26 juli 2006 België binnen en dient op 27 juli 2006 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 oktober 2006 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 3 mei 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 4 april 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van 3 mei 2007 onontvankelijk verklaard.

Op 21 april 2008 wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 november 2010 wordt de aanvraag van 12 december 2009 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 8 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 23 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 juli 2011 wordt de aanvraag van 8 februari 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 2 september 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 8 november 2011 wordt de aanvraag van 2 september 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 19 maart 2012 wordt de aanvraag van 23 juni 2011 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 21 april 2016 met nummer 166 212 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 13 november 2013 wordt de aanvraag van 2 september 2011 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond bevonden. Diezelfde dag wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven aan de verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad. Bij arrest van 21 april 2016 met nummer 166 213 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 27 mei 2016 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 17 november 2016 wordt de aanvraag van 27 mei 2016 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Diezelfde dag wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven aan de verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissingen. Bij arrest van 18 april 2017 met nummer 185 492 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 19 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 4 september 2017 wordt de aanvraag van 19 mei 2017 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 30 april 2018 met nummer 203 319 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Bij schrijven van 1 augustus 2018 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 september 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 6 september 2018 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 8 januari 2019 met nummer 214 865 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 19 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing waarbij de aanvraag van 1 augustus 2018 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 20 september 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.08.2018 werd ingediend door :

*[A.A.] (R.R.: [...])
geboren te Cabinda op 30.07.1970
nationaliteit: Angola
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 27.07.2006 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 17.10.2006 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State, doch deze verwierp het beroep op 24.12.2011. Terzijde dient er opgemerkt te worden dat de beroepsprocedure voor de Raad van State niet bij de asielprocedure hoort, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Op 03.05.2007 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9.3 in. Deze aanvraag werd op 04.04.2008 onontvankelijk verklaard, haar betekend op 21.04.2008. Op 12.12.2009 diende betrokkene een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal op basis van art. 9bis. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 19.11.2010, haar betekend op 02.12.2010. Een eerste aanvraag art. 9ter werd op 08.02.2011 ingediend, doch deze werd op 15.07.2011 onontvankelijk bevonden, haar betekend op 28.07.2011. Een nieuwe aanvraag art. 9bis werd op 23.06.2011 ingediend. Deze aanvraag werd opnieuw ongegrond verklaard op 19.03.2012, haar betekend op 03.04.2012. Een tweede aanvraag art. 9ter, ingediend op 02.09.2011, werd op 08.11.2011 in eerste instantie onontvankelijk bevonden en betrokkene werd op 05.03.2012 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Deze aanvraag werd echter alsnog ongegrond verklaard op 13.11.2013, haar betekend op 17.12.2013 en het AI werd ingetrokken. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 21.04.2016. Een derde aanvraag art. 9ter werd op 27.05.2016 ingediend, dewelke op 17.11.2016 onontvankelijk werd verklaard. Opnieuw

diende betrokkene tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, en opnieuw verwierp deze het beroep op 18.04.2017. Tenslotte diende betrokkene nogmaals een aanvraag art. 9bis in op 19.05.2017. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04.09.2017, haar betekend op 22.09.2017. Uit deze historiek blijkt dat betrokkene van 17.10.2006 tot 05.03.2012 illegaal in België verbleef aangezien betrokkene geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) dat van kracht werd na het definitief afsluiten van haar asielprocedure. Verder dient er nog op gewezen te worden dat aan betrokkene reeds eerder verschillende BGV's werden betekend, meer bepaald op 21.04.2008, 02.12.2010 en 28.07.2011. Ook nadat de aanvraag art. 9ter, ingediend op 02.09.2011, ongegrond werd verklaard, werd er aan betrokkene een BGV betekend en dit op 17.12.2013. Tenslotte werd er op 13.12.2016 nogmaals een BGV aan betrokkene betekend. Het feit dat betrokkene meer dan 11 jaar in België verblijft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene vrijwillig diende gevolg te geven aan de diverse BGV's. Het principe wordt immers gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan een aan haar betekend BGV. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Betrokkene heeft echter steeds geweigerd om gevolg te geven aan de diverse BGV's en heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 3 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Ook het feit dat betrokkene van 05.03.2012 tot 17.12.2013 in het bezit was van een AI, kan niet weerhouden worden. Betrokkene diende immers te weten dat het AI geen verblijfstitel is, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag en/of van een aanvraag conform art. 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene beweert dat zij niet kan terugkeren naar Angola daar zij destijds alles en iedereen, waaronder haar 4 kinderen waar zij sindsdien geen contact meer mee zou hebben, heeft achtergelaten om naar België te komen. Verder verklaart zij dat zij in armoede zou terecht komen daar zij niet kan terugvallen op personen die voor haar kunnen zorgen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in Angola en bijgevolg kunnen haar verblijf in België en haar eventuele opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde dat er nog andere familieleden van haar in Angola zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Angola zouden verblijven, noch legt zij bewijzen voor dat het voor haar onmogelijk is om voor korte tijd bij deze familieleden te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Voor wat betreft de bewering dat zij geen contact meer zou hebben met haar 4 kinderen; betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het blijft bij een blote bewering, wat niet kan volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene steeds een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene beweert dat, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij als alleenstaande, zieke vrouw problemen zou ondervinden in de Angolese maatschappij. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene, indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij als alleenstaande, zieke vrouw problemen zou ondervinden in de Angolese maatschappij volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene voegt tevens een negatief reisadvies voor Angola van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken bij onderhavige aanvraag. Echter, ook dit kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Angolese nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toeriste is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Voor wat betreft de eventuele nauwe banden die betrokkene zou kunnen opgebouwd hebben in België, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale of privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst verder naar haar medische toestand, beweert zij dat de nodige behandeling of medicatie niet aanwezig is om haar leven enigszins enig kwaliteit te geven, stelt zij dat de eventuele hulp die voorhanden zou kunnen zijn meestal ontoegankelijk of financieel niet haalbaar is en legt zij een aantal medische attesten voor, opgesteld op respectievelijk 16.02.2014, 08.06.2014, 10.08.2014, 06.01.2015, 06.07.2015 en 03.05.2016. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit deze medische attesten niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Verder dient er opgemerkt te worden dat deze medische attesten en de medische problematiek reeds werden onderzocht in het kader van haar aanvragen art. 9ter d.d. 02.09.2011 en 27.05.2016. Deze aanvragen werden echter respectievelijk ongegrond en onontvankelijk verklaard op respectievelijk 13.11.2013, haar betekend op 17.12.2013 en op 17.11.2016, haar betekend op 13.12.2016. Betrokkene diende tegen de ongegronde én onontvankelijke beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV, doch deze werden door de RVV verworpen op respectievelijk 21.04.2016 en 18.04.2017 waardoor deze beslissingen inzake de aanvragen art. 9ter definitief werden. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van betrokkenes medische toestand en de bewering dat de eventuele hulp meestal ontoegankelijk of financieel niet haalbaar is, dient er opgemerkt te worden dat ook deze elementen reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van haar aanvragen art. 9ter. De arts-adviseur stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkene zou terugkeren naar haar land van herkomst en stelt niet vast dat de eventuele hulp ontoegankelijk of financieel niet haalbaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar aanvragen art. 9ter aanhaalde. Bijgevolg wettigen de medische elementen geen andere beoordeling dan die van de arts-adviseur. Bovendien dient er volledigheidshalve nog het volgende opgemerkt te worden; het artikel 9bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: "Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard: (...) 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Voor wat betreft het voorgelegde document 'Angola- Healthcare', opgesteld op 17.07.2017, dient er opgemerkt te worden dat dit document niet in overweging kan genomen worden. Het document bevat geen enkele bron- of afkomstvermelding, noch enige (officiële) ondertekening van een bevoegde, (internationale) erkende organisatie zodat de inhoud door eender wie kan opgesteld geweest zijn. Hierdoor kan het document niet als een objectief document beschouwd worden.

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Angola en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft Nederlandse en Engelse lessen gevolgd, volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus "ontdek het internet en PC" en zou werkwilig zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2"

Op 19 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder rolnummer 238 653.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Eerste en enig middel

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 luidt als volgt:

" In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij e burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Eerste onderdeel,

Verzoekster heeft op 12.12.2009 een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet ingediend. Deze werd op 19.11.2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Verzoekster is van mening dat gezien de ontvankelijkheidsverklaring van 19.11.2010 de huidige aanvraag niet onontvankelijk kan verklaard worden.

Eens de ontvankelijkheid aanvaard kan hier niet op worden teruggekomen wanneer het gaat om dezelfde betrokkene. De beslissing heeft gezag van gewijsde. Er dient aanvaard te worden dat wanneer voorheen de ontvankelijkheid werd aanvaard, later hierop niet kan worden teruggekomen. Het gaat in beide aanvragen over een aanvraag op basis van hetzelfde artikel 9bis vreemdelingenwet, en niet om een aanvraag in het kader van een andere procedure. De rechtsgronden van beide aanvragen zijn identiek.

De onmogelijkheid om van een eerdere beslissing van ontvankelijkheid af te wijken, is nog des te meer het geval daar de ontvankelijkheidsverklaring betrekking heeft op een aanvraag uit 2009, met beslissing in 2010, en de hier behandelde aanvraag dateert van 2018, zodat verzoekster nog acht jaar langer is weggebleven van het land van herkomst, zodat de buitengewone omstandigheden die maken dat zij de aanvraag niet in dat land van herkomst kan indienen, nog pertinent zijn. Hierbij dient opgemerkt te

worden dat de huidige beslissing negen jaar valt na de eerdere beslissing van ontvankelijkheid. Er was dus negen jaar langer verblijf, wat de buitengewone omstandigheden nog evidentier maakt. De verantwoordelijkheid hiervoor ligt ook bij verwerende partij die een beslissing neemt een jaar na de aanvraag.

Er wordt in de bestreden beslissing alleszins niet gemotiveerd om welke redenen van wijziging of het niet meer aanwezig zijn van omstandigheden, thans tot de onontvankelijkheid wordt beslist.

De beslissing diende te motiveren waarom de door verzoekster concreet gegeven argumenten om thans te stellen dat de aanvraag opnieuw ontvankelijk diende verklaard te worden, niet konden weerhouden worden. De bestreden beslissing doet dit niet. Er is geen enkel motief ter weerlegging van deze argumenten.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Gezien het tijdsverloop diende aanvaard te worden dat er omstandigheden waren die het onmogelijk, minstens bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Zowel de motiveringsverplichting als de redelijkheidsverplichting en artikel 9bis vreemdelingenwet zijn hier geschonden.

Ondergeschikt,

Tweede onderdeel,

Verzoekster wijst er op dat een aanvraag op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet voor wat betreft de beoordeling van buitengewone omstandigheden dient rekening te houden met het geheel van factoren en argumenten die ter staving van de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheden door verzoekster werden aangehaald.

Verzoekster had gewezen op haar lang verblijf, haar medische toestand, haar uitzonderlijke integratie in België, enz...

De bestreden beslissing laat na te oordelen op basis van deze diverse en soms samenhangende argumenten.

De kernargumenten in de aanvraag van verzoekster zijn haar langdurig verblijf in België (thans ruim 13 jaar) en nog meer in het bijzonder de door haar opgeworpen medische problematiek, wat het voor haar praktisch en emotioneel onmogelijk maakt om terug te keren naar Angola.

Verzoekster had in het kader van deze twee elkaar versterkende argumenten nog gewezen op de noodzaak om de proportionaliteit te respecteren tussen enerzijds de belangen van verzoekster en anderzijds de belangen van de Belgische staat.

De motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot deze kernargumenten is niet afdoende.

Verzoekster heeft als kernargument waarom zij niet kan terugkeren naar Angola om daar de aanvraag te doen gewezen op haar langdurig verblijf in België, met name sedert juli 2006, waarvan lange periodes in legaal of getolereerd verblijf.

Verzoekster had een asielprocedure die liep van 27.7.2006 (aanvraag) tot 24.12.2011 (arrest Raad van State), of bijna 5,5 jaar. Ten onrechte herleidt de bestreden beslissing deze asielprocedure tot een periode van drie maanden met name tot de beslissing van de CG VS op 17.10.2006. Destijds was de Raad van State de bevoegde rechter in asioldossiers en de periode van asiel dient aanvaard te worden tot en met het arrest van de Raad van State, zoals dit ook thans aanvaard wordt voor wat betreft het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In die zin hanteert de bestreden beslissing dan ook een fout motief door een lange legale verblijfsperiode van 5,5 jaar niet in aanmerking te nemen.

De bestreden beslissing negeert eveneens de andere periodes van legaal verblijf in België, toen verzoekster in het bezit was van een attest van immatriculatie. Verzoekster heeft inderdaad voor de hier betwiste aanvraag vier aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9.3 of 9bis vreemdelingenwet gedaan, en drie procedures op basis van artikel 9ter.

9bis: 3.5.2007-21.4.20018; 12.12.2009-2.12.2010; 23.6.2011-3.4.2012; 19.5.2017-22.9.2017.

9ter: 8.2.2011-28.7.2011; 2.9.2011-17.12.2013 (+RvV 21.4.2016); 27.5.2016- 17.11.2016 (+RvV 18.4.2017).

De behandeling van deze procedures samen betreft een tijdsverloop van ongeveer 76 maanden zonder RvV en 105 maanden met RvV of acht jaar en 9 maanden.

Verzoekster stelt dat er bijgevolg lange periodes van legaal of getolereerd verblijf waren en de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende motiveert waar zij deze verblijfsduur ontdoet van het legaal of semi-legaal verblijf.

Op zich is het overigens bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niet de vraag in welk al of niet legaal kader het verblijf tot stand is gekomen, maar wel of dit lange verblijf voor gevolg heeft dat het voor verzoekster conform de rechtspraak van de Raad van State 'onmogelijk of bijzonder moeilijk is' om de aanvraag in Angola te doen.

Verzoekster is van mening dat in alle redelijkheid een verblijf van 13 jaar in België dergelijke onmogelijkheid uitmaakt of het minstens bijzonder moeilijk maakt. Dit nog des te meer omdat het samen gaat met een ernstige medische problematiek.

In alle redelijkheid kan een dergelijk lang verblijf gekoppeld aan de medische situatie van verzoekster, te buiten gelaten alle andere omstandigheden, quod non, niet niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Verzoekster verwijst in dat kader naar wat de Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998: dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overnacht zijn, maar (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Het is evident dat de situatie van verzoeker onder het begrip valt zoals gedefinieerd door de Raad van State.

De bestreden beslissing geeft nog als motief dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Er wordt in dat kader verwezen naar de mogelijke tussenkomst van de IOM. De verwijzing naar de IOM is niet afdoende, waar dit betrekking heeft op een definitieve terugkeer en niet op een tijdelijke die gehanteerd moet worden in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Artikel 9bis vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting, de proportionaliteitsvereiste en het redelijkheidsbeginsel zijn hier geschonden.

Derde onderdeel,

Verzoekster had haar medische problematiek op zich ook ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Zij had gesteld dat zij een belangrijke medische problematiek heeft en had hiervoor stukken neergelegd.

De bestreden beslissing stelt hierover dat de vroegere aanvragen tot medische regularisatie werden afgewezen en de laatste medisch attest dateert van 2016 en er geen nieuwe medische stukken werden neergelegd.

Verzoekster wijst er op dat de aard van de aandoening, zelfs zo de stukken dateren van 2016, op zich aantoon dat het om een ernstige medische problematiek gaat. De aard van de aandoening maakt dat deze blijvend is, en de aard van de aandoening ook maakt dat verzoekster niet of 'zeer moeilijk' kan reizen.

Verder maakt de bestreden beslissing in haar motivering geen onderscheid tussen enerzijds een medische toestand die op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet kan leiden tot regularisatie, en anderzijds een medische toestand die een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet. Deze laatste omstandigheden zijn veel ruimer dan de specifieke vereisten van artikel 9ter vreemdelingenwet.

De beslissing faalt door de omstandigheid van artikel 9ter vreemdelingenwet gelijk te stellen met een buitengewone omstandigheid.

Vierde onderdeel,

De beslissing stelt in de laatste motiveringsparagraaf dat de overige aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden daar zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoekster wijst er op dat zij een uitzonderlijk karakter van integratie heeft. Dit kan niet miskend worden; in de aanvraag zelf en in de stukken is dit duidelijk aangetoond. Het wordt hier als herhaald aanzien.

Elementen van integratie kunnen op zich buitengewone omstandigheden uitmaken. De wet en met name artikel 9bis vreemdelingenwet stelt hier geen beperkingen aan.

Artikel 9bis verbiedt nergens om een lang verblijf, ook al is dit illegaal, in aanmerking te nemen.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken houdt hier aldus geen rekening met de realiteit nl. het lange verblijf en de uitzonderlijke integratie van verzoekster in België.

De bewering, in dit kader, dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is onterecht gelet op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die luidt als volgt:

« Les circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies par l'article 9bis précité, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. » (RvV 21 december 2009, nr. 36.370.) (eigen onderlijning)

Vijfde onderdeel,

In het algemeen stelt verzoekster dat de bestreden beslissing geen fair balance overweging maakt, alleszins niet op het punt van het privéleven van verzoekster.

De beslissing herleid artikel 8 EVRM tot het gezinsleven, terwijl dit artikel het ganse privéleven inhoudt. De stukken die met de aanvraag in dat kader worden neergelegd ondermeer inzake de integratie worden door de beslissing niet besproken.

De rechtspraak van het EHRM (Solomon v. Nederland, nr. 44328/98, 5 september 2000) stelt dat er een proportionaliteitstoets via een fair balance toets dient plaats te vinden, wat algemeen inhoudt dat het oordeel (vijf elementen):

-afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval;

-van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming;

-van de reikwijdte van de banden die betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, in casu België;

-van de vraag of er al of niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet;

-van de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bv voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die voor een uitsluiting pleiten).

Verzoekster verwijst in dit kader ondermeer naar het arrest nr. 167 409 van 11 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster verwijst naar en sluit zich aan bij de volgende motiveringen en die toegepast worden op en van toepassing zijn op onderhavige zaak (eigen onderlijningen en vet):

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het Hof) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda - Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het Hof onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde eveneens dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé- en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 104). De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49). In casu zou er sprake kunnen zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker van januari 2009 tot februari 2012 in het bezit was van een attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven. is dit onderscheid in casu van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan en anderen v. Noorwegen*, § 68 - 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, *Konstatinov v. Nederland*, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 *Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland*, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-VI*; EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions 1996-I*; EHRM 21 februari 1990, *Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk*, § 41, *Series A no. 172*). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt

bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Het recht op artikel 8 E.V.R.M. van verzoekster kan een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis vreemdelingenwet (RvV 29 april 2010, nr. 42.695; RvV 4 september 2009, nr. 31.162).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte geoordeeld dat het geen schending van art. 8 E.V.R.M. uitmaakt wanneer verzoekster terug worden gestuurd naar Nigeria om aldaar haar verzoek in te dienen.

Dat de beslissing om deze redenen dient te worden vernietigd.”

2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De kritiek van de verzoekende partij mist manifest grondslag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Minister bij elke aanvraag tot verblijfsmachtiging na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij uitschijnen dat het in dit kader zou volstaan dat een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk werd verklaard, dit opdat alle daaropvolgende aanvragen ook steeds ontvankelijk zouden kunnen (of zelfs moeten) worden verklaard.

Verweerder benadrukt dat het loutere feit dat twee opeenvolgende aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door dezelfde verzoekende partij worden ingediend allerm minst volstaat om te besluiten dat de specifieke omstandigheden waarin de aanvragen tot verblijfsmachtiging worden ingediend ook ongewijzigd zouden gebleven zijn.

De verzoekende partij doet in haar enig middel overigens niet de minste poging om zelfs maar aannemelijk te maken dat haar individuele situatie ongewijzigd zou zijn gebleven sedert de beslissing van 19.11.2010 waarbij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk en ongegrond werd verklaard. Inzonderheid gelet op het tijdsverloop tussen beide aanvragen (acht jaar) is het allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om in het kader van huidige aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw onderzoek te doen naar de eventuele buitengewone omstandigheden.

Elke aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient individueel te worden beoordeeld.

Zie dienaangaande:

Zoals de verwerende partij in haar nota opmerkt, dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf individueel te worden onderzocht en dient het dubbel onderzoek (cfr. supra) opnieuw te gebeuren. Bij een aanvraagprocedure rust de bewijslast op de aanvrager, die dient aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van de verblijfsmachtiging waarop hij aanspraak meent te kunnen maken. De verwerende partij beoordeelt zoals gesteld elke aanvraag afzonderlijk. Tevens dient te worden aangestipt dat wanneer een aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, de verwerende partij de redenen niet meedeelt voor het ontvankelijk verklaren van de aanvraag. Zelfs indien de ingeroepen buitengewone omstandigheden die werden aangevoerd in het kader van de aanvraag van 23 september 2010, identiek zijn aan deze in de aanvraag die geleid heeft tot de in casu bestreden beslissing, betekent zulks niet dat de verwerende partij de aanvraag van 27 februari 2017 automatisch ontvankelijk diende te verklaren. Zo zijn de omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevond op het ogenblik van het nemen van de beslissing inzake de aanvraag van 23 september 2010 niet identiek aan de omstandigheden ten tijde van het nemen van de in casu bestreden beslissing volgend op de aanvraag van 27 februari 2017. (...) Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij, die ook in het kader van de recente aanvraag om machtiging tot verblijf standpunt dient in te nemen over het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden, om te oordelen dat er in het kader van de aanvraag van 27 februari 2017 geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet" (RvV nr. 198 185 van 18 januari 2018)

En ook:

"Waar verzoekers benadrukken dat hun vroegere aanvraag tot verblijf wel ontvankelijk werd verklaard, volstaat het te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat elke aanvraag afzonderlijk wordt onderzocht en dat "het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat in de toekomst ook altijd zo zal zijn". Deze redenering lijkt niet kennelijk onredelijk vermits de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht. In de bestreden beslissing werd aldus wel degelijk rekening gehouden met verzoekers' argument. De bestreden beslissing is op dit punt afdoende gemotiveerd." (R.v.V. nr. 60 173 van 26 april 2011)

In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie zou hebben nagelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging te beoordelen op basis van de "diverse en soms samenhangende argumenten". De motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde kernargumenten zou niet voldoende zijn.

De verweerder repliceert dat de gemachtigde van de Minister een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat de door haar aangehaalde “diverse en soms samenhangende argumenten” zouden moeten volstaan opdat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk kon worden verklaard, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de deugdelijke overwegingen van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat de door de verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheden door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op gedegen wijze werden onderzocht, waarna evenwel diende te worden besloten dat geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Specifiek met betrekking tot de door de verzoekende partij in haar enig middel aangehaalde elementen, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat hieromtrent door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uitgebreid standpunt werd ingenomen.

In de mate de verzoekende partij verwijst naar haar langdurig verblijf in het Rijk, repliceert verweerder dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op gedegen wijze wordt toegelicht om welke reden noch de duur van de asielprocedure, noch de periode dat de verzoekende partij onder AI stond, volstaat om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard.

In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het loutere feit dat een asielaanvraag, dan wel herhaaldelijke aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een bepaalde behandelingsduur vergen, op zich niet volstaat opdat de verzoekende partij zonder meer gerechtigd zou kunnen zijn om op het grondgebied te verblijven.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt verder allerminst op kennelijk onredelijke wijze opgemerkt dat de verzoekende partij ruim 37 jaar in Angola heeft verbleven, zodat het verblijf in België niet opweegt tegen de duur van het verblijf in Angola én zodat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij in het land van herkomst niemand meer zou hebben op wie zij desgevallend beroep zou kunnen doen.

Daar waar de verzoekende partij in essentie de elementen uit haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herneemt, beoogt de verzoekende partij kennelijk een feitelijke herbeoordeling van haar aanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij evenwel niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Minister, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In een derde onderdeel van het enig middel wijst de verzoekende partij op het feit dat zij haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid had ingeroepen. De verzoekende partij is van oordeel dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in dit kader niet louter kon verwijzen naar de beslissingen dewelke in het kader van de aanvragen tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden genomen. De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Vooreerst verwijst verweerder naar het feit dat artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat volgende elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...) 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing geheel terecht werd vastgesteld dat de ingeroepen medische elementen allen reeds werden ingeroepen in het kader van eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt overigens niet betwist dat de door haar aangehaalde medische stukken allen dateren van 2016 en dat er geen nieuwe medische stukken worden bijgebracht, dewelke niet reeds werden beoordeeld in het kader van eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg blijkt reeds uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf dat de aangehaalde medische elementen door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie niet als buitengewone omstandigheden konden worden aanvaard.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing overigens nog bijkomend overwogen dat op basis van de voorliggende medische getuigschriften niet eens kan worden nagegaan of de medische problematiek nog steeds actueel zou zijn.

Terwijl bovendien moet worden benadrukt dat naar aanleiding van de eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet herhaaldelijk werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, zoals door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook wordt benadrukt.

Verweerder stelt vast dat aldus meermaals werd vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde medische aandoeningen niet van die aard zijn dat ze er aan in de weg kunnen staan dat de verzoekende partij kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Zelfs indien een medische toestand in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet veel ruimer moeten worden geïnterpreteerd dan de specifieke vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dan nog kan enkel worden vastgesteld dat reeds meermaals werd geoordeeld dat de medische situatie van de verzoekende partij haar niet verhindert om terug te keren naar het land van herkomst.

Het is verweerder een raadsel op welke grond de verzoekende partij in het licht van deze omstandigheden niettemin meent dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie had moeten vaststellen dat de aard van haar medische aandoening het haar “zeer moeilijk” maakt om te reizen, in dit mate dat er sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid dewelke zou kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in het Rijk wordt ingediend.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij de beoordeling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volkomen abstractie had moeten maken van de beoordeling van de eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In een vierde onderdeel van het enig middel bekritiseert de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing dewelke betrekking hebben op de aangehaalde elementen van integratie. De verzoekende partij meent dat niet afdoende rekening is gehouden met het feit dat zij een uitzonderlijk karakter van integratie heeft”.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde

elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.” (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

“De verzoekers beperken zich er in wezen toe te stellen dat de goede en doorgedreven integratie het hen wel degelijk onmogelijk maakt om de aanvraag in het buitenland in te dienen, waarbij zij slechts vaagweg refereren aan een uitgebreide vrienden- en kennissengroep in België en het alhier opgebouwde ‘leven’. Zij maken echter niet met concrete argumenten aannemelijk dat het in casu alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in de aanvraag meegedeelde elementen van integratie, zoals in extenso weergegeven in de bestreden beslissing, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.” (R.v.V. nr. 133.414 dd. 13.11.2014)

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij

in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

“Zoals de Raad reeds stelde in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013, toen hij zich boog over de voorgaande beslissing van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard, kunnen volgens de Raad van State “als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.” terwijl “echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RvV nr. 135.898 dd. 07.01.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In een vijfde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing geen fair balance-overweging maakt, in het bijzonder voor wat betreft het privéleven. De verzoekende partij meent dat “het recht op artikel 8 EVRM” een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet kunnen uitmaken.

Verweerder repliceert dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen betreffende haar privéleven.

Er kan niet dienstig worden betwist dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie aldus op gedegen wijze werd overwogen om welke redenen het door de verzoekende partij aangehaalde privéleven niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen.

Specifiek met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde schending van artikel 8 EVRM, laat verweerder nog het volgende gelden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verzoekende partij verwijst immers uitsluitend naar de sociale relaties, dewelke zij gedurende haar verblijf in het Rijk zou hebben opgebouwd, waarbij evenwel dient te worden opgemerkt dat louter sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM ressorteren.

Zie ook:

"Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824)." (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

En ook:

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

En ook:

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste

keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het aangevoerde privéleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het Rijk dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Beoordeling door de Raad

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 1 augustus 2018 heeft de verzoekende partij samengevat het volgende als buitengewone omstandigheden aangehaald:

- Langdurig verblijf, waaronder deels legaal verblijf;
- Integratie;
- Medische elementen;
- Geen strafbare feiten gepleegd;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Geen contact meer met familie in Angola;
- Spreekt Nederlands.

Verder haalt de verzoekende partij in haar aanvraag de volgende elementen aan om de gegrondheid van haar aanvraag aan te tonen en als redenen voor regularisatie:

- Prangende humanitaire situatie;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Lange verblijfsprocedure.

De verzoekende partij betwist niet dat op al deze elementen werd geantwoord, maar gaat niet akkoord met de gebruikte motieven.

Vooreerst stelt de verzoekende partij dat haar aanvraag ontvankelijk diende verklaard te worden, gelet op het feit dat eerdere aanvragen om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel ontvankelijk zijn verklaard. Zij is van mening dat indien er eerder buitengewone omstandigheden aanvaard werden, dit opnieuw gedaan dient te worden. De verzoekende partij betoogt dat de rechtsgronden van de huidige aanvraag identiek is aan haar eerdere aanvraag van 12 december 2009, die op 19 november 2010 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Zij stelt dan ook dat de

buitengewone omstandigheden in de huidige aanvraag nog pertinenter zijn, daar zij ondertussen nog acht jaar langer in België verblijft.

De Raad merkt op dat het enkele feit dat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard de verwerende partij niet bindt bij de beoordeling van een latere aanvraag. Elke aanvraag dient op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Het bestaan van buitengewone omstandigheden is niet per definitie een statisch gegeven, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat het ontvankelijk verklaren van een voorgaande aanvraag automatisch moet leiden tot het ontvankelijk verklaren van alle daaropvolgende aanvragen. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden – de vraag of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst – dient aldus geval per geval te worden beoordeeld. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheid, brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn. Het komt de verzoekende partij in de huidige zaak toe om concreet aan te tonen waarom de buitengewone omstandigheden niet correct werden beoordeeld. De Raad wijst er nog op dat de verwerende partij ook in de beslissing van 4 september 2017 inzake een aanvraag van 19 mei 2017 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen buitengewone omstandigheden heeft aanvaard.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat het aan de verwerende partij toekomt om aan te tonen waarom de omstandigheden sedert een beslissing van negen jaar geleden zouden gewijzigd zijn, kan zij niet worden bijgetreden. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer ten aanzien van de burger. Het komt aan de aanvrager toe om aan te tonen welke de buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag in het land van herkomst verhinderen.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij er in haar aanvraag op heeft gewezen dat zij reeds lange tijd in België verblijft, waarvan lange periodes in legaal of getolereerd verblijf. Zij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing aangaande dit “kernargument” niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene vroeg op 27.07.2006 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 17.10.2006 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State, doch deze verwierp het beroep op 24.12.2011. Terzijde dient er opgemerkt te worden dat de beroepsprocedure voor de Raad van State niet bij de asielprocedure hoort, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Op 03.05.2007 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9.3 in. Deze aanvraag werd op 04.04.2008 onontvankelijk verklaard, haar betekend op 21.04.2008. Op 12.12.2009 diende betrokkene een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, ditmaal op basis van art. 9bis. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 19.11.2010, haar betekend op 02.12.2010. Een eerste aanvraag art. 9ter werd op 08.02.2011 ingediend, doch deze werd op 15.07.2011 onontvankelijk bevonden, haar betekend op 28.07.2011. Een nieuwe aanvraag art. 9bis werd op 23.06.2011 ingediend. Deze aanvraag werd opnieuw ongegrond verklaard op 19.03.2012, haar betekend op 03.04.2012. Een tweede aanvraag art. 9ter, ingediend op 02.09.2011, werd op 08.11.2011 in eerste instantie ontvankelijk bevonden en betrokkene werd op 05.03.2012 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Deze aanvraag werd echter alsnog ongegrond verklaard op 13.11.2013, haar betekend op 17.12.2013 en het AI werd ingetrokken. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), doch deze verwierp het beroep op 21.04.2016. Een derde aanvraag art. 9ter werd op 27.05.2016 ingediend, dewelke op 17.11.2016 onontvankelijk werd verklaard. Opnieuw diende betrokkene tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, en opnieuw verwierp deze het beroep op 18.04.2017. Tenslotte diende betrokkene nogmaals een aanvraag art. 9bis in op 19.05.2017. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04.09.2017, haar betekend op 22.09.2017. Uit deze historie blijkt dat betrokkene van 17.10.2006 tot 05.03.2012 illegaal in België verbleef aangezien betrokkene geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) dat van kracht werd na het definitief afsluiten van haar asielprocedure. Verder dient er nog op gewezen te worden dat aan betrokkene reeds eerder verschillende BGV's werden betekend, meer bepaald op 21.04.2008, 02.12.2010 en 28.07.2011. Ook nadat de aanvraag art. 9ter, ingediend op 02.09.2011, ongegrond werd verklaard, werd er aan betrokkene een BGV betekend en dit op 17.12.2013. Tenslotte werd er op 13.12.2016 nogmaals een BGV aan betrokkene betekend. Het feit dat betrokkene meer dan 11 jaar in België verblijft, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien

betrokkene vrijwillig diende gevolg te geven aan de diverse BGV's. Het principe wordt immers gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan een aan haar betegend BGV. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. Betrokkene heeft echter steeds geweigerd om gevolg te geven aan de diverse BGV's en heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 3 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Ook het feit dat betrokkene van 05.03.2012 tot 17.12.2013 in het bezit was van een AI, kan niet weerhouden worden. Betrokkene diende immers te weten dat het AI geen verblijfstitel is, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag en/of van een aanvraag conform art. 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.”

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij verkeerdelijk een legale verblijfsperiode van 5,5 jaar niet in aanmerking neemt. Zij stelt immers dat haar asielprocedure geen drie maanden heeft geduurd, met name tot het moment dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing heeft genomen, maar dat deze periode berekend dient te worden van haar verzoek tot internationale bescherming tot de uitspraak van de Raad van State op 24 december 2011. De verzoekende partij gaat met haar kritiek echter voorbij aan de eigenlijke motieven in de bestreden beslissing. Er wordt immers gemotiveerd dat “*de beroepsprocedure voor de Raad van State niet bij de asielprocedure hoort, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.*”. De verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat de toenmalige procedure voor de Raad van State gelijkgesteld dient te worden met de huidige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen rekening wordt gehouden met haar legaal, dan wel getolereerd verblijf, wijst de Raad erop dat er uitdrukkelijk hierover wordt gemotiveerd: “*Ook het feit dat betrokkene van 05.03.2012 tot 17.12.2013 in het bezit was van een AI, kan niet weerhouden worden. Betrokkene diende immers te weten dat het AI geen verblijfstitel is, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag en/of van een aanvraag conform art. 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.*” Bovendien gaat de verzoekende partij er tevens aan voorbij dat zij ondertussen meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen en dat er wordt gemotiveerd dat zij “*zich bewust [heeft] genesteld in illegaal verblijf*”. Er dient gewezen te worden op het feit dat door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de verzoekende partij niet aantoonst dat de beoordeling van de gemachtigde van de minister incorrect of kennelijk onredelijk is. Het opsommen van de verschillende procedures die de verzoekende partij heeft doorlopen en hoelang elk van deze procedures heeft geduurd, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De verzoekende partij maakt met haar kritiek niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post in Angola.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet is nagegaan of haar medische problemen beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheden, maar enkel heeft verwezen naar haar eerdere procedures om een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen te verkrijgen. Nogmaals dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de eigenlijke motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt er in de bespreking van de medische elementen uitdrukkelijk verwezen naar artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

De wet sluit aldus uitdrukkelijk medische elementen uit die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist, laat

staan weerlegt, geenszins de vaststelling van de verwerende partij dat de in de aanvraag van 1 augustus 2018 ingeroepen medische elementen reeds beoordeeld zijn geweest in het kader van een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aldus komt het niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij stelt dat deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

De verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat de verwerende partij buitengewone omstandigheden had moeten aanvaarden op grond van haar lang verblijf gekoppeld aan haar medische situatie. Uit voorgaande bespreking blijkt dat in de bestreden beslissing uitgebreid is ingegaan op beide elementen. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen, noch toont zij aan waarom een koppeling tussen deze twee elementen *“in alle redelijkheid”* wel dient te leiden tot een buitengewone omstandigheid. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Wat betreft de grieven van de verzoekende partij inzake de elementen van integratie gedurende haar verblijf en de duur van haar verblijf, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Hoewel de verzoekende partij betoogt dat zij een *“uitzonderlijk karakter”* van integratie heeft, laat zij na om dit concreet uiteen te zetten of aan te tonen dat zij een dergelijke elementen van integratie in haar aanvraag heeft ingeroepen.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat in de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM wordt besproken in het kader van het gezinsleven, maar dat er geen belangenafweging wordt gemaakt in het kader van haar privéleven. Zij wijst erop dat een proportionaliteitstoets dient plaats te vinden en dat er *in casu* geen rekening werd gehouden met haar privéleven in België, waaronder haar integratie valt. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de eigenlijke motieven inzake artikel 8 van het EVRM. Er wordt wel degelijk verwezen naar het privéleven. Er wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de *“verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale of privé relaties [betekent] maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”*. De verzoekende partij laat na om op deze motieven in te gaan. Bovendien dient er ook opgemerkt te worden dat de verzoekende partij in haar aanvraag geen concrete elementen inzake haar privéleven heeft ingeroepen, noch inzake artikel 8 van het EVRM. Aldus komen de motieven van de bestreden beslissing in het kader van artikel 8 van het EVRM niet kennelijk onredelijk voor en toont de verzoekende partij niet aan dat er een belangenafweging gemaakt had moeten worden.

Door enkel te blijven volharden in de in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont de

verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de minister incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan zij erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Zij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat betreft de nog aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de verwerende partij in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling, zodat niet kan besloten worden tot een schending van het proportionaliteitsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

De verzoekende partij vermeldt in de hoofding van haar enig middel de schending van artikel 3 van het EVRM, maar laat na om in de uiteenzetting van haar middel hier verder concreet op in te gaan. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). *In casu* heeft de verzoekende partij niet uiteengezet op welke wijze artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing, waardoor het niet beschouwd kan worden als een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dit onderdeel is onontvankelijk.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS